

РЕШЕНИЕ

№ 1031

гр. София, 09.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в
публично заседание на 10.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **10735** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.68, ал.6 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).
Образувано е по жалба на Г. Д. Б. с ЕГН [ЕГН] срещу Заповед № 3286з-3109/31.07.2025г., издадена от директора на Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерството на вътрешните работи (МВР), с която, на основание чл. 21, ал.1 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, приета с ПМС № 191/22.07.2015г., е отказано снемането на полицейска регистрация № 43605 от 22.06.1987г. по описа на ОД МВР - Б..
В жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна и немотивирана. Жалбоподателят твърди, че като е отменил първоначалната заповед № 3286з-877/28.02.2025г. на заместник - директора на ГД „НП“ С., съдът е указал изрично, че при новото произнасяне административният орган следва да обсъди наличните данни относно водените досъдебни производства и резултата от същите, както и да направи преценка, дали реабилитацията на жалбоподателя и липсата на данни, той да е извършил ново престъпление от общ характер, в периода след 2010г., представлява по-малък риск, от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред. Сочи, че в обжалваната заповед, административният орган е извършил формална преценка за посочените обстоятелства без съществени промени в аргументацията. Счита, че в случая е отпаднала необходимостта от полицейска регистрация, доколкото са изминали повече от 15 години от последната криминална проява. Изрично се позовава на постановеното Решение от 20.01.2024г. на Съда на ЕС по дело С-118/22. Изтъква също така, че на основание чл. 86 от НК е реабилитиран по делото № 594/1987 г. на Окръжен съд - Бургас на 09.04.1992 г. и счита, че така се признава, че не е виновен и не подлежи на наказателно

преследване, което е още едно основание за снемане на полицейската регистрация.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява и не изпраща представител. Постъпило е писмено становище по хода на делото, в което изразява становище по съществото на спора и претендира присъждане на разноски по делото, в размер на един адвокатски хонорар.

Ответникът - директорът на Главна дирекция „Национална полиция“ - МВР, чрез процесуалния си представител, ангажира писмени бележки, в които оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна. Цитирана е и Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на съвета от 27.04 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването и наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, която не възпрепятства държавите – членки да определят операции по обработване и процедури за обработване в национални правила за наказателноправните процедури. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съгласно представен списък, на основание чл. 144 от АПК, вр. чл. 76 от ГПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правна помощ.

Административен съд София – град, приема за установено следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно, че с Решение № 4753 от 27.05.2025 г., постановено по адм. дело № 422/2025 г. по описа на Административния съд - Б. (АС-Бургас), влязло в законна сила на 17.06.2025 г., по жалба на Г. Д. Б. е отменена Заповед рег. № 32863-871/28.02.2025 г. по описа на ГД „НП“ за отказ за снемане на полицейска регистрация № 43605 от 22.06.1987 г. по описа на ОДМВР – Б., извършена на лицето и преписката е изпратена на административния орган за ново произнасяне по заявление вх. № 251000-20606/28.08.2024 г. по регистъра на ОДМВР – Б. (л. 112), съобразно указанията, дадени в мотивите на решението.

При новото разглеждане на искането на заявителя е съобразено, че полицейската регистрация е била извършена за престъпление по чл.152, ал. 3 от НК – изнасилване на лице от женски пол, във връзка с която е образувано следствено дело № 519/1987 г. по описа на ОСО при БОП, р-222/15.06.1987 г. по описа на РУ Г. (сега [населено място]) - ОДМВР Б., приключило с мнение за внасяне на обвинителен акт за разглеждане в Окръжен съд - Бургас срещу Г. Д. Б. и други лица за извършеното. С Присъда № 92/1987 г., постановена по НОХД № 594/1987 г. Бургаският окръжен съд признава Г. Д. Б. за виновен в това, че на 15.06.1987 г. в [населено място] (сега [населено място]), област Б., като съизвършител с други лица като непълнолетен, но е разбирал свойството и значението на стореното от него, при условията на продължавано престъпление е изнасилвал лице от женски пол ненавършило 16 години, като за това е употребил сила и заплашване и изнасилването представлява особено тежък случай, поради което и на основание чл. 152, ал.4, вр. ал.3, т.1, ал.2, т.1, ал.1 т.2, вр. чл. 26, вр. чл. 54, вр. чл. 63, ал.2, т.2, от НК (редакция ДВ. бр. 90 от 21 ноември 1986 г.), жалбоподателят е бил осъден на „лишаване от свобода“ за срок от 3 години. Присъдата на ОС Бургас е потвърдена с решение на Върховния съд и е влязла в сила на 31.03.1988 г. Г. Д. Б. е реабилитиран по НОХД № 594/1987 г. на ОС - Бургас на основание чл. 86 от НК.

В чл. 68, ал.6 от ЗМВР са изброени хипотезите, при които се извършва снемане на полицейска регистрация. Административният орган е приел, че реабилитацията по право, каквато е настъпила за жалбоподателя, не фигурира сред лимитативно изброените основания за снемане на извършената полицейска регистрация, поради което е постановен и отказ.

Във връзка с дадените от АС-Бургас указания по тълкуване и прилагане на закона, административният орган изрично е посочил, че при настоящото повторно произнасяне са съобразени Съображенията от Решение на съда на ЕС (голям състав) от 30 януари 2024 г., по дело

№ С-118/22 г. и Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета (Директива (ЕС) 2016/680). В мотивите е изтъкнато, че на основание Съображение 67 от визираното Решение на съда на ЕС по дело № С-118/22 г. е направен анализ (профил на лицето) относно „абсолютната необходимост“ за продължаване съхранението на личните данни на заявителя. Анализът показва, че Г. Д. Б. е признат за виновен и осъден по НОХД № 594/1987 г. за престъпление по чл. 152, ал. 4, вр. ал. 3, т. 1, ал. 2, т. 1, ал. 1 т. 2, вр. чл. 26 от НК, за изнасилване на лице от женски пол, ненавършило 16 години, като за това е употребил сила и заплашване и изнасилването представлява особено тежък случай, като деянието по чл. 152 от НК е извършено умишлено в съучастие с други лица, при форма на вината пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2 от НК, и е тежко по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК.

При новото разглеждане на искането на заявителя от ОДМВР-Б. /като орган обработващ личните данни на Б./ е извършено и проучване/проверка за миналото, настоящето и профила на Г. Д. Б., за което е съставена докладна записка рег. № 434р-14824 от 25.06.2025 г. (л. 63). Въз основа на резултатите от проверката полицейски инспектор при ОДМВР – Б. е изготвил писмено становище до директора на областната дирекция на МВР (л.55). Изразено е становище, че събраните данните определят личността на Г. Д. Б. като рискова за обществото по отношение противодействието на престъпността и опазването на обществения ред. Прието е, че МВР следва да продължи да обработва личните данни на лицето за извършената му полицейска регистрация, поради установеното, че лицето освен ефективната присъда лишаване от свобода по цитираното дело №594/1987г. по описа на Окръжен съд - Бургас за изнасилване /чл. 152 от НК/, е криминално проявен и осъждан за други тежки престъпления, с наказание „лишаване от свобода“. Конкретно е посочено, че регистрираното лице се води осъден „извършител“, както следва: 1995г. - чл.325 от НК /хулиганство/ - РУ С.; 1995г.- чл. 183 от НК /неплащане на издръжка/ - РУ С.; 1996г. - Чл.144 ал.3 т.1 от НК /закана за убийство/ - 03 РУ Б.; 1999г. - Чл.144 ал.3 т.1 от НК /закана за убийство/ - 03 РУ Б.; 1999г. - Чл.144 ал.3 т.1 от НК /закана за убийство/ - 03 РУ Б.; 2000г. - Чл.325 от НК /хулиганство/ - РУ С.; 2000г. - Чл.206 от НК /обсебване/ - Отдел „ИП“ ОДМВР Б.; 2010 г. - Чл.206 от НК /обсебване/ - Второ РУ Б.. От представените по делото писмени доказателства се установява, че при предходното производство са събрани доказателства за криминална регистрация на заявителя и през 1999 г. за сводничество. Лицето е нарушавало многократно правилата за безопасност на движението по пътищата и има актове и фишове. Направен е извод, че криминалната дейтелност на заявителя показва трайно незачитане на правовия ред от негова страна, поради това настъпилата реабилитация на лицето не следва да се приеме за индиция, че същият представлява по - малък риск за обществото. Така също в справката са отразени и наличните записи в деловодната система ЦАИС ДО при ОДМВР Б., по които заявителят фигурира (л. 57 от делото).

Административният орган се е позовавал на така установеното при проверката и е формирал извод, че съхраняването и обработването на личните данни на Г. Д. Б. е необходимо с оглед изпълнение на законовите задължения на МВР, свързани с: - противодействие на престъпността - запазването на информацията за извършените престъпления позволява анализ на криминогенната обстановка и предотвратяване на рецидив. Разкриване и разследване на престъпления, наличните данни са от ключово значение при установяване на съпричастност към други или нови престъпления, особено при повторяеми модели на поведение; - опазване на обществения ред и

националната сигурност - лицата с криминално минало и множество нарушения представляват по-висок риск за обществото, като наличието на данни позволява своевременна и адекватна реакция от страна на органите на реда; - правна обоснованост - обработването е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни за МВР, съгласно ЗМВР, НПК, Закона за защита на личните данни, Регламент (ЕС) 2016/679 (GDPR) и Съображения 27 и 29 от Директива (ЕС) 2016/680, когато данните се обработват в контекста на правоприлагането. Прието е, че продължаването на обработването на тези данни е не само законосъобразно, но и наложително за защита на обществения интерес и ефективното функциониране на системата за вътрешна сигурност. Изтъкнато е, че продължаването на обработването на данните за извършената полицейска регистрация способства за изпълнение на основните дейности на полицейските органи по чл.6, ал.1, т. 1 - 3, 6 и 9 от ЗМВР, като данните се съхраняват в подходящ и разумен срок, с оглед целите, за които се обработват, съгласно съображение 68 от Решение на съда на ЕС по дело С-118/22г. - противодействие на престъпността, опазване на обществения ред, предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на конкретни престъпления, а извън този контекст, за да достигнат полицейските органи до разбиране на престъпните действия и да установят връзки между различни разкрити престъпления/закононарушения.

В заключение административният орган е обобщил, че в изпълнение на указанията, дадени с Решение № 4753 от 27.05.2025 г. на АС - Бургас, събраната в хода на проверката информация за Г. Д. Б., съдържаща се в мотивирано становище на ОДМВР - Б. /документ с рег. № 261р-32617 от 27.06.2025 г./ показва, че в случая продължава да е налице необходимост правоохранителните органи да разполагат със специфичните данни за Г. Д. Б., събрани чрез способа на полицейската регистрация, при извършване на тяхната оперативно-издирвателна дейност по чл. 8, ал. I от ЗМВР, осъществявана на основание чл. 6, ал. 1, т. 1 от същия закон.

Оспорената Заповед № 3286з-3109 от 31.07.2025 г. за отказ от снемане на полицейска регистрация е връчена лично на жалбоподателя на 09.09.2025 г., видно от отбелязването.

Относно компетентността на директора на ГД „Национална полиция“ да постановява заповеди за снемане на полицейска регистрация, в изпълнение на дадените от съда указания, е представена заповед № 8121з-267/10.03.2015г. на Министъра на вътрешните работи (л. 204). Посредством придружително писмо рег. № 328600-71130 от 03.11.2025 г. (л. 198) е представено и удостоверение рег. № 3286р-55783 от 31.10.2025г., издадено от началник на сектор „Човешки ресурси“ при ГД „НП“-МВР, с което уверява, че главен комисар З. З. В. със Заповед рег. № 8121К-1959/27.02.2025г. на министъра на вътрешните работи е преназначен за ВПД директор на Главна дирекция „Национална полиция“, считано от 28.02.2025г.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от лице с правен интерес, против подлежащ на обжалване административен акт, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – директор на Главна дирекция „Национална полиция“. Съгласно чл.68, ал.6 във вр. с чл.29, ал.1 ЗМВР полицейската регистрация се сема въз основа на писмена заповед на министъра на вътрешните работи като администратор на лични данни по ЗЗЛД или оправомощени от него длъжностни лица. С представената Заповед № 8121з-267/10.03.2015 г. на министъра на вътрешните работи, на основание чл.68, ал.6 във връзка с чл.29, ал.1 и чл.33, т.9 ЗМВР, са оправомощени директорът и заместник директорите на Главна дирекция „Национална полиция“ да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация. Процесната заповед е издадена от

главен комисар З. З. В., който съгласно заповед на министъра на вътрешните работи е преназначен за ВПД директор на Главна дирекция „Национална полиция“, считано от 28.02.2025г., т.е. заемал е длъжността директор към 31.07.2025 г. - датата на издаване на процесната заповед.

Полицейската регистрация представлява обработване на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване и попада в приложното поле на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни. Съображение 26 от Директива 2016/680 изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период, по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват, и определя, че администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. От съображение 34 следва извод, че обработването за целите, посочени в член 1, параграф 1 от директивата, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципни положения намират израз в член 5 и член 13, параграфи 2 и 3 от директивата, съгласно които се предвиждат срокове за съхранение и периодична проверка, на необходимостта от съхранение на лични данни.

Националното право урежда изчерпателно предпоставките за снемане на полицейска регистрация в разпоредбата на чл.68, ал.6 ЗМВР и сред тях не е предвидена възможност за снемането ѝ, в случай като настоящия – настъпила реабилитация по право. Тоест, националната уредба дава практически неограничено право на обработване на данни от компетентните органи за целите, посочени в член 1, параграф 1 от Директива 2016/680 и регистрираното лице няма право да поиска да бъде ограничено обработването, заличаване или унищожаване на данните му в конкретната хипотеза.

Следва да се има предвид, че съхранението от полицейските органи на лични данни и по - конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, се отнася до обработване на лични данни, отговарящи на цели, които съгласно чл. 1, параграф 1 от Директива (ЕС) 2016/680 попадат в приложното ѝ поле. Съгласно чл. 4, параграф 1, б. "в" от Директивата, държавите - членки трябва преди всичко да гарантират, че личните данни са подходящи, относими и не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които данните се обработват. Тази разпоредба изисква държавите - членки да спазват принципа на "свеждане на данните до минимум", с оглед спазване на принципа на пропорционалност. По силата на чл. 4, параграф 1, б. "д" от директивата, държавите членки трябва да гарантират, че тези данни се съхраняват във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данни за период, не по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват.

В решението на СЕС от 30.01.2024 г. по дело C-118/22 г. е дадено задължително тълкуване, че чл. 4, параграф 1, букви "в" и "д" от Директива (ЕС) 2016/680, разглеждан във връзка с чл. 5 и 10, чл. 13, параграф 2, буква "б" и чл. 16, параграф 2 и 3 от тази директива, в светлината на членове 7 и 8 от Харта на основните права на Европейския съюз (ХОПЕС), трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално

законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

В българското законодателство и по специално в ЗМВР не е транспонирана разпоредбата на Директива (ЕС) 2016/680, съгласно която следва да бъдат установени срокове за изтриването на данните от администратора или техен периодичен преглед. Доколкото съгласно чл. 633 ГПК, приложим на основание чл. 144 АПК, решението на Съда на Европейските общности (СЕС) е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България и дадените с решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело C-118/2022 г. разрешения са безспорно относими към настоящия казус, се налага извода, че обработването на лични данни в случаите, свързани с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред и по-конкретно по повод извършена в тази връзка полицейска регистрация, е допустимо само ако администраторът периодично проверява дали съхранението е необходимо за целите, за които те са били обработвани, като същият следва във всеки конкретен случай по искане на заинтересовано лице, да осъществява тази проверка като съобрази: *характера и тежестта на престъплението, за което е осъдено лицето; настъпилата реабилитация; дали в срока от извършване на престъплението до настъпилата реабилитация лицето е извършило друго престъпление и дали то е от общ характер; както и данните за личността на лицето, респективно риска който то представлява*. Едва след извършване на тази преценка, органът може да даде отговор на въпроса необходимо ли е обработката на лични данни да продължи да бъде осъществявана или следва полицейската регистрация на лицето да бъде снета, респективно ограничена. В този смисъл е Решение № 6473 от 16.06.2025г., постановено по адм. дело № 4537/2025г. по описа на ВАС.

Противно на твърденията в жалбата, настоящият съдебен състав намира, че административният орган е направил анализ в посочения по-горе смисъл: относно личността на жалбоподателя – тя е определена като рискова за обществото по отношение противодействието на престъпността и опазване на обществения ред; относно осъщественото от него престъпление /квалифициран състав на престъплението по чл. 152 от НК/, за което е бил осъден на „лишаване от свобода“ за срок от 3 години и съответно е реабилитиран, на основание чл. 86 от НК – подробно е описано престъпното деяние и е цитирана влязлата в сила присъда; направено е препращане към мотивирано становище на ОДМВР – Б. от 27.06.2025г. (л. 55) за резултатите от проверката в информационния фонд на МВР, според която срещу Г. Д. Б. в срока от извършване на престъплението до настъпилата реабилитация са водени и други наказателни производства за тежки престъпления от общ характер, по които е осъден; така също са представени доказателства за проверка извършена от полицейски инспектор обслужващ района по местоживеене на заявителя, резултатите от която са обективирани в докладна

записка от 25.06.2025 г., приложена по делото (л. 63). От подробните мотиви на заповедта става ясно, каква е целта на съхраняването и обработването на лични данни, както и че са налице и други данни за извършени от лицето престъпления и противообществени прояви, които са подробно описани.

Съдът констатира, че в конкретния случай административния орган е извършил нужния анализ, съгласно постановеното от СЕС в цитираното по - горе Решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022г. В случая е отчетено естеството и тежестта на престъплението, за което лицето с влязла в сила присъда е осъдено на „лишаване от свобода“ от 3 години – за квалифициран състав на чл. 152 от НК, вр. с чл. 26 от НК /извършено при условията на продължавано престъпление/. Съобразена е и личността на жалбоподателя, като са обсъдени всички относими факти и обстоятелства, налагащи продължаване на съхранението на данните на жалбоподателя. Направен е анализ и на криминалната дейност на жалбоподателя в периода след изтърпяване на наказанието до датата на реабилитирането - 23.09.2021г., която се изразява в извършване на тежки престъпления от общ характер в периода до 2010 г., за които е осъден. /Идентичен случай в Решение № 12333 от 02.12.2025 г. на ВАС по адм. дело № 8079/2025 г., V отделение, Решение № 7223 от 26.06.2025 г. на ВАС по адм. дело 3339/2025 г./ В заключение е прието, че е налице надделяващ интерес за обществена сигурност, като са изложени мотиви, че съхраняването/обработването на личните данни на жалбоподателя е пропорционално на преследваната с полицейската регистрация цел. Съдът намира тази преценка за извършена в съответствие с решението на СЕС по дело № С-118/2022 година.

Противно на твърденията в жалбата, целта на реабилитацията като институт на наказателното право и целта на полицейската регистрация като институт на административното право са различни, поради което настъпването на реабилитация не представлява абсолютно основание за изтриване на обработваните от ИС на МВР лични данни, снемане на полицейската регистрация, като в случая този извод е съобразен с т. 61 от посоченото решение на СЕС. В този смисъл: Решение № 12333 от 02.12.2025 г. на ВАС по адм. д. № 8079/2025 г., V отделение; Решение № 4156 от 30.03.2018 г. на ВАС по адм. д. № 4191/2016 г., V отделени; Решение № 15439 от 14.12.2017 г. на ВАС по адм. д. № 10099/2016 г., V отделение, както и Решение № 6439 от 16.05.2018 г. на ВАС по адм. д. № 8352/2016г. *Съгласно чл. 27 от ЗМВР данните от полицейската регистрация на лицата, извършена на основание чл. 68 от ЗМВР, се използват само за защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Затова заличаването на полицейската регистрация, включително и личните данни за лицата, които тя съдържа, се извършва само при точно и лимитативно определени от законодателя условия. Предотвратяването и разкриването на престъпления, защитата на националната сигурност и обществения ред са възприети от законодателя като ценности, чието опазване обуславя правомерност на обработването на личните данни на лицата, осъдени за умишлени престъпления от общ характер, включително след настъпването на реабилитация, поради което мярката се явява пропорционална и не е в противоречие с правото на зачитане на личния и семейния живот, уредено с чл. 8 на ЕКЗПЧОС.*

По изложените съображения жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото на ответника се дължи присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 200 лева, определен съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ и предвид, че случаят не се отличава с

фактическа сложност. След извършено превалутиране на основание чл.4, чл.11 и чл.12 от Закона за въвеждане на еврото в Република България сумата възлиза на 102, 26 евро. По изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 65 - ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Д. Б. срещу заповед № 3286з-3109/31.07.2025г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерството на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Г. Д. Б. с ЕГН [ЕГН], да заплати на Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерството на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест цента).

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: